

er wel haar klanten ontvangen, en de modebladen lagen er op tafel, naast de zilveren kaarten-coupe, waarop ze zorgvuldig de adressen legde van de dames, denkend soms: Mozes Levie „in gebruikte meubelen.”

Haastig dronk ze nu een kopje afgeschonken thee. Greet liep neuriënd door de kamer, deed alsof ze iets vertellen wou en het nog inhield.

— O, ja, kind, begon de moeder, gisteren heb ik een koopje voor je gesnapt; je was niet thuis, maar je zoudt het zelf ook gedaan hebben.

— Wat nou weer? Ik heb u toch gevraagd, nooit voor me te koopen?

— En laatst, toen ik met die coupons van Both thuiskwam, was je wàt blij.

Ina haalde haar schouders op. — Waar heeft u dit gekocht?

Voor de open kast staand, haar gezicht opgeheven naar de hoogste plank, antwoordde mevrouw van West achteloos: Van een man aan de deur, hij had pracht-lappen. — Nu kwam ze naderbij. — Deze is maar vijftien gulden.

Ina betastte de stof; het was een zoogenaamd Engelsch weefsel, korrelig en onvast in elkaar.

— Hoeveel?

— Drie en een halve meter, uitstekend voor een wandelpakje.

— Het is slechte stof, zei de dochter. Wie neemt zoiets van mij, wat je overal krijgen kunt, en goedkoop? Duur en slecht, herhaalde ze, daar blijf ik mee zitten, . . . of u. Ze keek op; de harde uitdrukking van haar gezicht verzachtte een beetje, toen ze haar moeders oogen zag, die keken angstig en kleinblikkend, als plotseling betrapt op iets zeer onwaardigs. Maar dadelijk daarop voelde ze bijna een lichamelijke walging voor de vrouw die voor haar stond, gebukt en weifelend.

— Ik had het dan zeker niet moeten doen, maar ik v o n d de stof mooi, en je raakt hem wel kwijt, dat zul je zien.

Moeder, dacht ze, met haar schijn van flinkheid, haar optreden tegen vader (werd er naar z i j n wenschen ooit gevraagd?) maar door iederen handigen jood liet ze zich beetnemen.

— Jij was zeker niet thuis? vroeg ze Greet, wilde erbij voegen: om dit te voorkomen, maar hield die woorden nog in.

— Neen.

— Ben je . . . met Jacques uit geweest?

— Jacques? jij droomt van Jacques, alsof er geen andere mannen zijn.

— Geef alsjeblieft antwoord.

— Phoe. Ik heb hem gesproken, ja.

— Zie je wel.

— Jij had een ander gekozen voor dien middag. — heel verstandig van je, trouwens.

Ina zweeg, begon de tafel af te ruimen. Ze liep als een blinde, vast, maar star; voor haar oogen was een mist van tranen. Zij wist het nu